

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibvs huius seculi Libri Duo**

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniae, 1604**

XV. Quomodo homo mereri poßit apud Deum per tribulationes contra
voluntatem superuenientes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](#)

CAPVT XV.

*QVOMODO HOMO MERERI POSSIT
apud Deum per tribulationes contra
voluntatem superuenientes.*

In terrogaret fortassè quispiam me: placetne Deo hoc, quòd præter voluntatem suam homo patitur, cù nec peccatum, nec virtus, aut meritum quicquā reputetur, nisi fuerit voluntarium? Respondeo, non quidem peccatum aut meritum. censeri, quod non ex deliberata processerit voluntate; nihilominus tamen tantam esse Dei bonitatem, vt ipsius subuentiente gratia, ex necessitate homo operetur virtutem, & quod antea sine voluntate erat & absq; merito, efficiatur voluntarium & maximè meritorium. Nam sicut is qui ingenti exorta tempestate, in mari periclitatur, vt præsentissimū mortis euadat periculum, merces omnes & quicquid bonorum nauis continet, marinis fluctibus tradit deuorandum; quod etsi illibenter faciat, attamen alterutrum necessarium esse perspiciens, vt nimis vel bonorum, vel vitæ iacturam faciat, inauult perdere bona, quam vitam, & quia hac nihil charius possidet, idcirco voluntariè diuitias oēs projicit.

in mai-

112 DE TRIBULATIONE
in mare quas haud ita facile abijceret, si
has vitæ angustias euasisset.

Eodem modo & nos faciamus necesse est, qui enim ex debilitate, immo ex socradia & teponenimio nos ipsos ad maiorem Dei gloriam & honorem sponte tribulationibus exponere detrectamus, saltem ægritudines, miseras, aduersitates, vel alias quascunque molestias à Deo nobis immissas, cquanimiter toleremus, ut volentes hoc quod Deus vult, eidem nos ipsos offeramus, per veram atq; perfectam propriæ voluntatis resignationem. Hinc Gerson S.Tob plus afferit meruisse, quod illatam sibi à Sathanā iniuriam patienter sustinuerit, quam si ex voluntate libera omnem suam substantiam pauperibus erogasset; quia maiori præmio digni sumus, si ærumnas superuenientes sine querela & murmure, sine diuinorum iudiciorum reprehensione, & absque odio proximi æquo animo sufferamus, quam si disciplinis, ieunijs, vigilijs, aliisque molestijs carnē nostrā maceremus. Neque enim S.Iob expetiuit, ut filius priuatus, bonis omnibus exutus, infirmitate & vlcere pessimo percuteretur in corpore, sed vltro à Sathanā inquisitus & affictus est, qui tamen hanc sibi tribulationem à Dco irrogari non sine paruo fructu.

Tob. I. cap. 2.

¶ ne
ceret, si
s necel-
ò ex so-
ad ma-
spontè
stamus,
uersita-
s à Deo
tremus,
, eidem
tq; per-
atione.
eruisse,
iam pa-
luntate
paupe-
nino di-
nientes
norum
sque o-
ramus,
is, alijs-
tremus.
lijs pri-
mita-
in cor-
s & af-
bulati-
uo fru-
ctuic-
¶ ne
recognouit. Nec corporalem sibi To-
bias procurauit cæcitatem, sed sicut ait
Scriptura: *Contigit, ut quadam die fatigatus*
à sepultura, veniens in domum suam, iactas-
set se iuxta parietem, & abdormisset: & ex
nido hirundinum dormientem illi calida ster-
cora inciderent super oculos eius, fieretque
cæcus. Nec seipsum Ismaélitis vendidit
Ioseph, aut voluntariè carcerem ingress-
sus est: multò minus de persecutione Sau-
lis gaudebat David, nec magis lætabatur
in maledictione Semei: at viri isti haud
aliundè quām à Deo calamitates suas
prouenire considerantes, eidem seipsoſ
perfectè conformârunt, non aliud volē-
tes, quām quod volebat Deus.

¶ ne
tutio
est quando tribulationes inueniun-
tur à nobis, est quando nos inuenimur
ab illis; sed siue ipsæ à nobis, siue nos ab
ipsis quæſiti & inuenti fuerimus, in idem
recidit, refugium nostrum Deus, totaqué
ſpes, fiducia, & consolatio noſtra, diuina
est volūtas & prouidentia. Vnde ait Pro-
pheta: *Tribulationem & dolorem inueni:*
¶ nomen Domini inuocavi. Et iterum: *Tri-*
bulatio & angustia inuenerunt me: manda.
tatu ameditatio mea est. Quemadmodum
enim ciuitati, bonisq; moribus aduer-
ſatur, ad quamlibet offensam contrahe-
re vultum & irasci, & tanto magis, quan-
tò per-

Thob. 2..

Gen. 37.

& 39. cap..

1. Reg. 16.

2. Reg. 16..

Pſal. 114..

Pſal. 118..

114 DE TRIBULATIONE

to persona dignior à qua iniuria affici-
mur, sic quoque absurdissimum est, no-
le recipere ea quæ Deus nobis immittit,
siue bona illa fuerint, siue mala.

Si famulus quispiam à Domino aliquo
vt sibi seruiat requisitus, eidem famulari
recuset; postmodum autem, cùm iam
fortunæ vela mutata fuerint, & in pa-
pertatem inciderit, vltro se in eius seru-
tium ingerat, & famulari ipsi humiliter
depositat, absque dubio Dominus super-
biæ illius memor, nec iam supplicem
gnoscet seruum, qui se prius habere no-
luit Dominum.

Hæc sibi inuicem homines faciunt:
non ita nobiscum agit Deus, unicus &
supremus ille cœli ac terræ Dominus, nō
ita inquam agit, qui humanissime omnes
ad se venientes excipit, qui adeò etiam
bonus, adeoque benignus & misericors
est, vt quamvis sœpissime ab ipso inuita-
ti, venire neglexerimus, oblationes et
iam & dona nobis promissa contempse-
rimus; si tamen vel saltem necessitate
compulsi reuertamur, & ab eodem susci-
pi rogemus, occurrat nobis, expansil-
que brachijs miseros amplectatur, nulli-
us iniuriæ, nullius memor despe-
ctus.

Atque hoc modo meritorium ac vo-
lunta-

luntarium efficitur id quod per se voluntarium non est. Et licet sensualitas atque imbecillitas naturae nostrae eidem repugnet, nec non & dolorem aliquem inde percipiat, & euadendi media quærat, non tamen propterea desperemus, existimantes nos oleum & operam perdisse, sed inclinationem istam naturalem æquitatis ratione & voluntate libera debellare, fragilitatemque nostram per Spiritum sanctum, & veram voluntatis propriæ resignationem atque subiectionem, corroborare studeamus. Hanc enim solam respicit ac remunerat Deus, qui tantò magis illustrat victoriam, quātò difficiliorē viderit esse pugnam.

CAPUT XVI.

*DE REMEDIIS PARTICULARIBUS
QUIBUS IN TRIBULATIONIBUS PARTICULARIBUS
VTENDUM EST.*

REmedia superioribus capitibus alata, admitigandas atque alleuiandas afflictiones indies nobis superuenientes, generalia sunt, & in quois tribulationum genere utilia ac necessaria, ita ut si benè illis vti nouerimus, integrè & perfectè nos consolentur, gemitusque nostros.